

Hồi 42

Uy Quyền Của Lâm Qui

m tú bên bánh bao nóng hổi, Lâm Tứ vừa định bỏ đi thì ai đó ghịt vai y lại. Bị người thít vai, buộc Lâm Tứ phải quay ngoắc lại. Y nhận ra ngay bộ mặt đàng đàng sát khí của Lâm Qui.

Lâm Tứ reo lên:

- Ô... Lâm thiếu gia... Tưởng đâu ai xa lạ, hóa ra lại là huynh.
- Gặp lại Lâm thiếu gia người đang mừng hay người đang sợ.

Lâm Tứ nhìn Lâm Qui. Y giả lả nói:

- Tất nhiên là mừng rồi. Sao lại sợ dợc chứ?

Mặt Lâm Qui đanh lại:

- Thế người có thể cho bọn thiếu gia biết vì sao người mừng không?

Lâm Qui vừa nói vừa vỗ tay một cái. Ngay lập tức hơn mười gã võ phu vây quanh Lâm Tứ. Thấy bọn võ phu vây quanh mình, người nào cũng đàng đàng sát khí những tưởng như Lâm Tứ là kẻ thù bất đội trời chung với họ. Trong vòng vây của bọn võ phu, trước mặt là Lâm Qui, Lâm Tứ tự biết giờ có muốn chạy cũng không được. Y giả lả cười nói:

- Có rất nhiều nguyên nhân để tiểu đệ mừng khi gặp lại huynh. Nhưng ở đây tiểu đệ nói ra chẳng tiện chút nào. Chúng ta đi tìm một chỗ nào tâm sự chứ?

- Bọn thiếu gia chẳng muốn mất thời gian với tiểu tử thói như người đâu. Bọn thiếu gia chỉ muốn nghe chút chuyện mà người nói xong sau đó người biết thiếu gia sẽ làm gì người không

Lâm Tứ xoa tay, giả lả lắc đầu:

- Làm sao tiểu đệ biết được huynh định làm gì tiểu đệ.

- Bọn thiếu gia sẽ dùng cực hình tàn khốc nhất để hành xử người đó. Người nghĩ ra xem, cực hình nào sẽ khiến người đau khổ nhất?

Lâm Tứ tròn mắt nhìn Lâm Qui:

- Cục hình đau đớn nhất thì gồm có lóc thịt lóc da. Cạo xương, tứ mã phanh thây, lăng trì, bá đao đoạt sát, thiêu sống, quăng xuống bàn chông... rất nhiều... Nhưng tiểu đệ thấy mình đâu có tội gì mà huynh lại muốn dùng cục hình với tiểu đệ.

Lâm Qui trừng mắt giương thẳng tay phải chực tát vào mặt Lâm Tứ, nhưng Lâm Tứ thét lớn:

- Không phục... không phục.

Lâm Qui nghe gã nói câu này buộc phải hạ tay xuống:

- Tại sao ngươi không phục?

- Huynh nghĩ xem... tiểu đệ chưa biết mình đã làm gì mạo phạm đến huynh, thế mà huynh đã đánh tiểu đệ rồi. Huynh đường đường là một đại cao thủ của võ lâm, ai nghe đến tên cũng phải sợ mất hồn, mất vía, chung quanh lại có thuộc hạ nữa, lại ngang nhiên đánh tiểu đệ, một gã tiểu tử Cái Bang chẳng có chút bản lĩnh gì cả thì hỏi sao phục được. Tiểu đệ đã không phục thì tất nhiên thiên hạ cũng sẽ không phục huynh.

Lâm Qui thở hắt ra một tiếng:

- Thế ngươi có biết ngươi phạm tội gì với Lâm thiếu gia không?

Lâm Tứ giả lả cười, lắc đầu:

- Quả thật tiểu đệ không biết à.

- Nếu ngươi không biết thì Lâm thiếu gia sẽ nhắc lại cho ngươi biết.

Lâm Tứ khom người ôm quyền khúm núm nói:

- Tiểu đệ xin được rửa tai để nghe Lâm huynh chỉ huấn.

Hừ nhạt một tiếng, Lâm Qui nói:

- Ngươi hẳn còn nhớ chuyện tại cổ miếu chứ?

Lâm Tứ reo lên:

- Tiểu đệ nhớ ra rồi... Tiểu đệ nhớ ra rồi

Lâm Qui cướp lời Lâm Tứ:

- Ngươi đã nhớ ra giờ thì không còn gì để ngăn được Lâm thiếu gia hành xử ngươi.

Lâm Tứ khoát tay:

- Không không... Chính vì chuyện đó mà tiểu đệ rất vui mừng khi gặp lại huynh.

Lâm Qui tròn mắt nhìn Lâm Tứ:

- Người nói nhăng nói cuội gì chứ? Chẳng lẽ vì chuyện tại cổ miếu thì người phải sợ khi gặp Lâm thiếu gia, nhưng sao lại gặp ta người mừng chứ?

Lâm Tứ ôm chiếc bánh bao, cười khẩy rồi nói:

- Huynh chắc chắn đã hiểu lầm tiểu đệ rồi.

Lâm Qui quắc mắt nhìn nhìn Lâm Tứ:

- Hiểu lầm người... Đúng ta hiểu lầm người đó. Chính vì hiểu lầm nên bốn thiếu gia quyết định băm thây người.

Lâm Qui toan vỗ tay để bọn võ phu xông vào Lâm Tứ, nhưng gã đã thét lên:

- Khoan.

- Người còn có điều gì muốn nói nữa?

Lâm Tứ mỉm cười nói:

- Tiểu đệ có rất nhiều điều muốn nói với Lâm huynh. Nếu tiểu đệ nói gian thì đất chỗ tiểu đệ đứng sẽ nứt toát ra làm hai, cho đệ chui xuống dưới đi.

Lâm Qui gằn giọng nói:

- Người có điều gì muốn nói với Lâm thiếu gia thì mau nói nhanh lên rồi bốn thiếu gia sẽ tổng tiến người về dưới địa phủ.

Lâm Tứ buông một tiếng thở dài nói:

- Lâm huynh... Trước nhứt tiểu đệ muốn hỏi huynh... Tiểu đệ và huynh có phải là cùng một họ Lâm không?

Lâm Qui chau mày rồi gật đầu:

- Đúng... Bốn thiếu gia và người cùng một họ. Cùng một họ thì có thì nói ra chứ... Chẳng lẽ người muốn nhận bừa bốn thiếu gia.

- Tiểu đệ chưa nói ra mà huynh đã nói thay tiểu đệ. Phàm những người cùng một họ thì có quan hệ với nhau đấy. Khác họ đã họ đã có quan hệ hưởng chi cùng họ. Có lẽ đệ và huynh có quan hệ rất gần gũi nhau. Nếu không muốn nói là ruột thịt đấy.

Lâm Tứ nói xong. Lâm Qui ngửa mặt cười ngặt nghẽo. Hắn vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử... Nghe người phát ngôn nhận bừa ta là người dòng tộc của người...
Ta không thể nào nhịn cười được đấy.

Hắn nói xong cười lên khanh khách.

Lâm Tứ chờ cho Lâm Qui cười dứt mới nói:

- Hắn huynh đã nhận ra Lâm Tứ là người cùng dòng tộc nên đắc chí cười phải không?

Lâm Qui trừng mắt nạt:

- Tiểu tử thói hồ đồ... Người còn nói một lần nữa cái ý nghĩ điên rồ đó thì đừng trách sao bổn thiếu gia nóng gan phát lạc người mà không cho người giải bày.

Lâm Tứ sụ mặt xuống:

- Huynh không nhận đệ thì thôi. Thật làm oan ức cho Lâm Tứ này.

Hắn gãi đầu nói:

- Khi đệ nghĩ đến huynh mà huynh lại không bao giờ nghĩ đến tiểu đệ cả.

Lâm Qui nạt ngang:

- Người nghĩ đến thiếu gia mà lại phá bĩnh vào chuyện của ta ư?

Lâm Tứ khoát tay

- Tiểu đệ nào dám phản bội huynh. Tiểu đệ không giúp người dòng tộc thì giúp ai chứ?

Lâm Qui nạt ngang:

- Lâm thiếu gia đường đường là người của phủ Cửu Thiên Tuế mà lại có quan hệ dòng tộc với một kẻ vô danh tiểu tốt như người à? Những lời sàm ngôn hồ đồ của người chỉ đáng để cho Lâm thiếu gia hành xử thôi.

Lâm Tứ buông tiếng thở dài nói:

- Nếu Lâm huynh đã nói vậy rồi thì Lâm Tứ chẳng còn gì để nói nữa.

Lâm Qui gằn giọng nói:

- Vậy là người nói hết rồi chứ?

Lâm Tứ tròn mắt, lắc đầu:

- Chưa...

- Thế người còn gì để nói nữa nào?

- Lâm tiểu đệ còn biết bao nhiêu chuyện để nói với huynh... Tỷ như chuyện hôm đó... Thật ra hôm đó...

Gã buông một tiếng thở dài rồi ngồi thụp xuống bật khóc tức tưởi. Gã cứ khóc mãi mà không nói câu nào. Thấy Lâm Tứ khóc, Lâm Qui gằn giọng nói:

- Tiểu tử. Người sợ chết mà khóc phải không?

Lâm Tứ ngẩng mặt nhìn Lâm Qui:

- Lâm Tứ không phải sợ chết mà khóc đâu. Tại vì Lâm Tứ ảm ức quá mà khóc thôi.

Lâm Tứ nói dứt câu rống to lên. Tiếng khóc rống của gã khiến cho mọi người chung quanh tò mò bầu lấy.

Lâm Tứ thấy mọi người bầu lấy vì tò mò, cau mày gắt giọng quát:

- Các người bầu đến để làm gì... có đi không. Mau đi đi, rời khỏi đây.

Mọi người ồ lên.

Nghe tiếng ồ của những người tò mò đó, Lâm Tứ càng rống to hơn nữa. Gã vừa rống vừa nói:

- Các vị trưởng tôn ơi. Lâm Tứ này bị hàm oan mà chẳng thể nào nói được. Túc chết đi thôi. Túc chết đi thôi.

Gã nói xong rống to lên.

Từ trong đám đông một lão trượng bước ra nói:

- Tiểu tử... Người có oan ức gì nói. Nếu thật sự tiểu tử bị oan thì ở đây mọi người sẽ không bỏ người đâu...

Lâm Tứ nhìn Lâm Qui:

- Huynh cho đệ giải bày chứ?

Lâm Qui gắt giọng:

- Được Người cứ nói.

Lâm Tứ từ từ đứng lên. Y ôm quyền xá mọi người rồi từ tốn nói:

- Tiểu tử là Lâm Tứ còn đây là Lâm Qui đương kim thiếu gia của phủ Thiên Tuế.

Nghe Lâm Tứ nói mọi người đổ dồn mắt nhìn Lâm Qui. Họ không phải nhìn y bằng sự ngưỡng mộ mà chẳng qua mới biết y là người của phủ Thiên Tuế. Trong vòng người đó có kẻ vội vã ôm quyền xá Lâm Qui.

- Tham kiến Lâm thiếu gia.

Lâm Qui khẽ gật đầu:

- Tại hạ là Lâm Qui đương kim thiếu gia của phủ Thiên Tuế và tổng đàn võ lâm minh chủ. Gã tiểu tử kia và tại hạ chẳng có quan hệ gì cả.

Lão trượng lên tiếng:

- Nếu vì lẽ đó mà Lâm thiếu gia mới hành xử gã?

Lâm Qui gật đầu:

- Không sai.

Lão trượng thở dài.

Lâm Tứ vội khoát tay:

- Không phải Lâm Tứ này nhận bừa nhận bãi gì đâu.

Y gãi đầu mếu máo nói:

- Cũng chỉ cái họ Lâm chết tiệt, ôn dịch mà Lâm Tứ đây mới mắc kiếp họa. Nếu không có họ Lâm chết tiệt này thì Lâm Tứ đâu có đến nỗi khóc ròng trước mặt chư vị bá bá và bá mẫu.

Nghe gã nói câu đó, mọi người bật cười dòn dã. Y chửi nhưng lại không có tục danh phía sau vô hình trung chẳng biết Lâm Tứ tự chửi mình hay chửi Lâm Qui, chính vì thế mà người ta mới bật cười. Lâm Qui nghe mọi người cười ngặt nghẽo tức giận:

- Im...

Những người váy quanh chợt im lặng. Lâm Qui nhìn Lâm Tứ:

- Lâm Tứ... Người chửi ai thế?

Lâm Tứ khúm núm ôm quyền:

- Tất nhiên tiểu đệ chửi tiểu đệ rồi. Chỉ tại vì tiểu đệ hồ đồ nên mới gặp kiếp họa này.

Gã tự vỗ đầu mình rồi nói tiếp:

- Chỉ vì tiểu đệ hồ đồ nghĩ mình và huynh có quan hệ dòng tộc cùng một họ Lâm, nên tiểu đệ mới tương kế tựu kế giúp huynh, không ngờ huynh lại hiểu lầm tiểu đệ.

Gã thở hắt một tiếng rồi nói:

- Các vị bá bá, bá mẫu... Trước đây vì tiểu tử Lâm Tứ này nghĩ hồ đồ, lại thấy Lâm Qui tướng mạo khôi ngô, anh tuấn, chắc chắn là người đỉnh thiên lập địa nên nhận bừa mà giúp huynh ấy.

- Người giúp gì ta chứ?

Lâm Tứ nhăn nhó:

- Thì lần đó Lâm huynh định cưỡng hiếp Diệp Hoàn cô nương, nhưng thử hỏi cưỡng hiếp thì đâu có thú vị gì. Chính vì thế mà đệ tương kế tựu kế khiến cho Diệp Hoàn cô nương yêu thương huynh. Nay huynh đã có Diệp Hoàn. Ồ.. quên... Diệp Tình Cung chủ chứ... Thì nay huynh đã có Diệp Tình Cung chủ... Gặp lại huynh đáng ra huynh phải đền ơn tiểu đệ. không ngờ gặp huynh đã muợn giết tiểu đệ...

Lâm Tứ đưa tay lên trời rống to lên:

- Các bá bá... bá mẫu... Lâm Tứ này có oan không chứ... có oan không chứ?

Lâm Qui nghe Lâm Tứ nói đến tức đỏ mặt. Y gầm lên:

- Lâm tiểu tử... sàm ngôn...

Lâm Tứ nhìn lại Lâm Qui:

- Không phải sàm ngôn mà đó là sự thật. Nếu không phải sự thật huynh có dám thề không... Huynh phải đã từng định cưỡng hiếp Diệp Tình Cung chủ Hương cung, nếu không có đệ thì hẳn bây giờ Diệp Tình đâu có đoái hoài gì đến huynh. Thậm chí nàng còn ghét huynh nữa.

Gã hất mặt:

- Huynh dám thề không?

Hai hàm răng Lâm Qui nghiến lại phát ra những tiếng két két nghe buốt cả cột sống.

Lâm Tứ cao giọng nói tiếp:

- Đệ có chết cũng nói ra sự thật. Nếu huynh lỗi không đúng thì huynh hãy thể đi cho mọi người tin. Nếu huynh nói điều đệ nói không đúng thì cả phủ Thiên Tuế của huynh...

Lâm Tứ bỏ lửng câu nói giữa chừng. Lâm Qui rít giọng:

- Tiểu tử thúì... Lâm thiếu gia sẽ cắt lưỡi ngươi.

Mặt Lâm Tứ méo mó:

- Huynh cắt lưỡi Lâm Tứ ư? Cắt lưỡi thì Lâm Tứ không thể nói được chứ gì?

Lâm Tứ chột danh mặt lại:

- Lâm huynh... Nếu huynh giết Lâm Tứ rồi không biết huynh có sống được bao nhiêu năm nữa.

Lâm Qui dẫn bước đến một bộ:

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Lâm Tứ mím môi rồi nói:

- Tiểu đệ báo cho huynh biết, Diệp Tình Cung chủ đã xem Lâm Tứ này như tiểu đệ kết tình thù tặc rồi. Huynh giết đệ xem như đã cắt đứt tơ tình với Cung chủ đó.

Lâm Tứ đôi co qua lại với Lâm Tứ, chẳng mấy chốc đã kéo cả một số đông người vây quanh. Họ nhốn nháo bàn tán về những điều Lâm Tứ nói thật là hỗn độn. Sự hỗn độn càng lúc càng dâng cao dần. Người thì bênh vực cho Lâm Tứ kẻ thì theo hòa với Lâm Qui bởi biết gã là thiếu gia của phủ Thiên Tuế.

Lâm Tứ nghe mọi người đối kịch càng lúc càng tăng lên tiếng quát nhóm người theo hòa với Lâm Qui:

- Lâm Tứ nhìn mặt các người là biết ngay một lũ chẳng biết thị phi, chỉ biết theo đám ăn tàn thổi. Hôm nay các người theo Lâm huynh của ta, ngày mai thì lại theo Lâm Tứ này... Chẳng cần nghe các vị nói nữa.

Nhóm người đó như bị Lâm Tứ chế thêm dầu vào lửa gào lên:

- Lâm tặc đáng chết.

Họ ùa đến Lâm Tứ thì những người theo Lâm Tứ cũng găm lên.

- Ý đông hiệp người đâu có anh hùng.

Thế là hai nhóm người ào ào lao vào nhau ẩu đá. Nhân cơ hội hỗn độn đó, Lâm Tứ lòn lén như một con lươn qua chốn hỗn độn để đào thoát.

Y vừa mới chuồn qua khỏi đám đông toan đứng lên bỏ chạy thì cổ bị đập dí xuống đất.

Lâm Tứ trợn mắt, lè lưỡi, rống lên:

- Lâm thiếu gia không muốn chết... Lâm Tứ không muốn chết đâu.

Lâm Tứ vừa nói vừa cố ngẩng mặt nhìn lên. Đứng sừng sững ngay trên đầu Lâm Tứ là vị chưởng môn phái Tuyết Sơn Ngô Tất Nhiên. Lão vận trường bào trắng toát như lớp tuyết, râu tóc thì đen mượt.

Ngô Tất Nhiên nói:

- Tiểu tử đâu thể trốn được.

Lâm Tứ nằm dài dưới đất nhăn nhó nói:

- Tiền bối tha mạng cho vãn bối... Tha mạng cho vãn bối.

- Lão phu không có quyền tha mạng cho người... Mà chỉ có Lâm thiếu gia mới có thể tha mạng cho người được mà thôi.

Nghe Ngô Tất Nhiên nói câu này, tứ chi Lâm Tứ bủn rủn. Y nghĩ thầm:

- “Chẳng lẽ mình tới số thật rồi hay sao? Biết như thế này thì trước đây mình chẳng chọc ghẹo gã Lâm tặc này làm gì”.

Trong khi Lâm Tứ nghĩ thì cuộc ấu đả đã chấm dứt. Tất nhiên phần thắng thuộc về nhóm người theo về với Lâm Qui vì họ được sự hỗ trợ của những cao thủ vận hắc y.

Tất cả ủa đến vây quanh Lâm Tứ, đồng loạt xướng lên:

- Giết tên gã tiểu tử thú!... Giết tên gã tiểu tử thú!

Lâm Qui chậm rãi chấp tay sau lưng tiến đến bên Lâm Tứ:

- Người quả là xảo quyệt. Muốn lợi dụng mọi người để kiếm đường đào tẩu ư? Nhưng số người đã tận rồi... Hôm nay sẽ là ngày chết của người, năm sau đúng ngày nay sẽ là ngày cúng tế vong hồn người.

Mồ hôi rịn ra trên trán Lâm Tứ. Gã miễn cưỡng nói:

- Lâm huynh à...

Lâm Qui gắt giọng quát:

- Tiểu tử muốn nói nữa à? Đợi Lâm thiếu gia cắt lưỡi người rồi sẽ cho người nói:

Lâm Tứ nhăn nhó, thều thào nói:

- Cắt lưỡi rồi Lâm Tứ làm sao nói được nữa... Lâm thiếu gia đừng cắt lưỡi Lâm Tứ... Tội nghiệp Lâm Tứ lắm... Nếu Lâm thiếu gia cắt lưỡi Lâm Tứ thì biến thành ma. Lâm Tứ chúng còn lưỡi để nói nữa. Không nói thì là ma câm rồi.

- Người nói nhiều quá thì cũng nên biến thành ma câm đặng không còn nói nữa.

Lâm Qui nhìn lại chưởng môn phái Tuyết Sơn Ngô Tất Nhiên. Gã ôm quyền giả lả nói:

- Lâm thiếu gia đa tạ sự hỗ trợ của Ngô chưởng môn.

Tất Nhiên ôm quyền đáp lễ:

- Ngô mỗ chỉ mong Lâm thiếu gia nói với Cửu Thiên Tuế một tiếng là được rồi.

Lâm Qui gật đầu cất tiếng cười khanh khách. Lời nói của chưởng môn Ngô Tất Nhiên đủ minh chứng cho mọi người biết thân phận cao quý của gã hiện nay như thế nào.

Gã đắc ý nói:

- Được.. Bỏn thiếu gia sẽ bẩm báo công lớn của Ngô chưởng môn với lão nhân gia.

- Đa tạ thiếu gia...

Lâm Qui chìa tay đến:

- Ngô chưởng môn cho ta mượn thanh kiếm của người.

Chưởng môn phái Tuyết Sơn rút ngay trường kiếm đặt vào tay Lâm Qui. Lâm Qui hoành kiếm cao giọng nói:

- Các người hãy nhìn đây... Với những kẻ dám xúc phạm đến bỏn thiếu gia thì phải chịu gia hình như thế này. Hôm nay gã tiểu tử này sẽ là bài học để mọi người nhớ mãi sau này.

Lâm Qui hoành kiếm trở mũi nhắm thẳng vào gáy Lâm Tứ. Sinh mạng của Lâm Tứ giờ còn trong khoảnh khắc, tất cả đều tùy thuộc vào lưỡi kiếm thẳng tay Lâm Qui. Lâm Tứ rống lên đến khản cả tiếng:

- Ta không muốn chết.

- o O o -